

LEGAAT P. DE RUIJTER
Subfaculteit Planologie en Demografie
U.V.A.

CPN 462.

Huurverhoging?
NEEN!

PdR
175

Peter de Ryter
15 febr. 84

~~2361~~ 2361 PdR 175 x

Huurverhoging?

NEEN!

**GOEDKOPE
VOLKS-
WONINGEN**

Drie huurverhogingen

OP een conferentie van regering, ondernemers en vakbondsbestuurders op kasteel Oud-Wassenaar is aan het eind van 1961 besloten, de lonen aan banden te leggen.

Het inkomen van de werkende mens er moet worden beperkt. Dát eisen de grote ondernemers; dát zegt de regering-De Quay; dát beaamen de rechtse vakbondsleiders van de KAB en het CNV en dát verdedigt ook het N.V.V.-hoofdbestuur.

Het inkomen van de werkende mensen moet worden beperkt ... maar er zijn liefst 3 nieuwe huurverhogingen op til!

Terwijl er bij de lonen wordt gejammerd over de onzekere economische toestand, is er van onzekerheid bij het opdrijven van de huren geen sprake. Bij de Tweede Kamer ligt een wetsontwerp om de huren weer driemaal te verhogen, telkens met 10 procent voor de grote steden, 11 procent voor de kleinere steden en 12 procent voor de plattelandsgemeenten. Huurverhoging in 1962, huurverhoging in 1964 en huurverhoging in 1966. Verhogingen die de huren onbetaalbaar maken, de winsten van de hypotheekbanken, verzekeringsmaatschappijen en maatschappijen van onroerende goederen verder doen stijgen en de regering in staat stelt nieuwe miljoenen in de levensgevaarlijke bewapeningswedloop te steken. De C.P.N. wijst de plannen tot huurverhoging vierkant van de hand. Niet de lonen, maar de huren moeten aan de ketting.

De huren stegen, de woningnood bleef

NA de oorlog zijn de huren al vijf maal verhoogd. In 1951 met 15 procent, in 1954 met 17 procent en opklimmend tot 29 procent, naar gelang van de gemeenteklasse-indeling; in 1955 met 5 procent; in 1957 met 25 procent en in 1960 met 20 procent.

Daar wil de regering dan nog 3 verhogingen aan toevoegen. Om ons te beperken tot de grote steden — het huurpeil zou er door stijgen tot 282 procent van dat van voor de oorlog. Wat bezielt deze regering? Waarom wil zij dat? In de memorie van toelichting op het wetsontwerp tot de huurverhogingen staat, dat ze streeft „naar terugkeer van de normale toestand van rendabele huren op een vrije huurmarkt, met vrije keuze van woning door de huurders na afweging van het woongerief, dat zij verlangen en het deel van het inkomen dat zij hiervoor wensen te besteden.”

Heel aardig gezegd, maar er ontbreekt wat aan. Een normale toestand vereist bovenal voldoende **goede en betaalbare** woningen. En daar zijn we in ons land, ruim 16 jaar na het einde van de tweede wereldoorlog, nog verre van verwijderd.

De regering probeert wel met cijfer-gegoochel het woningtekort op te heffen, maar de werkelijkheid is allesbehalve rooskleurig. Nemen we Amsterdam, de hoofdstad des lands. Aldaar mogen jonge gezinnen zich pas een jaar na de trouwdag laten inschrijven als gegadigden voor woonruimte.

Maar niettemin staan er behalve deze jong-gehuwden bij het hoofdstedelijk Centraal Bureau voor Huisvesting thans nog ruim 24.000 gezinnen op de wachtlijst voor een woning! Meer dan 5000 gezinnen hiervan beschikken niet zelfstandig over woonruimte. Deze gezinnen wonen bij anderen in en niet zelden leven ze gescheiden — hier de man, elders vrouw en kinderen. De bij het huisvestingbureau ingeschrevenen die wél over woonruimte beschikken, moeten meestal om dringende medische redenen verhuizen.

De toestand in dat zelfde Amsterdam is evenwel nog erger dan het aantal officiële woningzoekenden doet vermoeden.

De hoofdstedelijke wethouder voor de volkshuisvesting moest bij de jongste begrotingsdebatten in de raad toegeven, dat Amsterdam alleen al ruim 50.000 uitgesproken krotten telt. . . .

Hier en daar in den lande mag de toestand dan niet meer zó nijpend zijn als in Amsterdam, er zijn ook gemeenten waar het nóg erger is. Het staat als een paal boven water, dat er in het gehele land een schreeuwend gebrek is aan goede arbeiderswoningen tegen betaalbare huren. Wat dat betreft zijn we in ons land nog verre van een normale toestand verwijderd.

Drie huurverhogingen

OP een conferentie van regering, ondernemers en vakbondsbestuurders op kasteel Oud-Wassenaar is aan het eind van 1961 besloten, de lonen aan banden te leggen.

Het inkomen van de werkende mens er moet worden beperkt. Dát eisen de grote ondernemers; dát zegt de regering-De Quay; dát beaamen de rechtse vakbondsleiders van de KAB en het CNV en dát verdedigt ook het N.V.V.-hoofdbestuur.

Het inkomen van de werkende mensen moet worden beperkt ... maar er zijn liefst 3 nieuwe huurverhogingen op till!

Terwijl er bij de lonen wordt gejammerd over de onzekere economische toestand, is er van onzekerheid bij het opdrijven van de huren geen sprake. Bij de Tweede Kamer ligt een wetsontwerp om de huren weer driemaal te verhogen, telkens met 10 procent voor de grote steden, 11 procent voor de kleinere steden en 12 procent voor de plattelandsgemeenten. Huurverhoging in 1962, huurverhoging in 1964 en huurverhoging in 1966. Verhogingen die de huren onbetaalbaar maken, de winsten van de hypotheekbanken, verzekeringsmaatschappijen en maatschappijen van onroerende goederen verder doen stijgen en de regering in staat stelt nieuwe miljoenen in de levensgevaarlijke bewapeningswedloop te steken. De C.P.N. wijst de plannen tot huurverhoging vierkant van de hand. Niet de lonen, maar de huren moeten aan de ketting.

De huren stegen, de woningnood bleef

NA de oorlog zijn de huren al vijf maal verhoogd. In 1951 met 15 procent, in 1954 met 17 procent en opklimmend tot 29 procent, naar gelang van de gemeenteklasse-indeling; in 1955 met 5 procent; in 1957 met 25 procent en in 1960 met 20 procent.

Daar wil de regering dan nog 3 verhogingen aan toevoegen. Om ons te beperken tot de grote steden — het huurpeil zou er door stijgen tot 282 procent van dat van voor de oorlog. Wat bezielt deze regering? Waarom wil zij dat? In de memorie van toelichting op het wetsontwerp tot de huurverhogingen staat, dat ze streeft „naar terugkeer van de normale toestand van rendabele huren op een vrije huurmarkt, met vrije keuze van woning door de huurders na afweging van het woongerief, dat zij verlangen en het deel van het inkomen dat zij hiervoor wensen te besteden.”

Heel aardig gezegd, maar er ontbreekt wat aan. Een normale toestand vereist bovenal voldoende goede en betaalbare woningen. En daar zijn we in ons land, ruim 16 jaar na het einde van de tweede wereldoorlog, nog verre van verwijderd.

De regering probeert wel met cijfer-gegoochel het woningtekort op te heffen, maar de werkelijkheid is allesbehalve rooskleurig. Nemen we Amsterdam, de hoofdstad des lands. Aldaar mogen jonge gezinnen zich pas een jaar na de trouwdag laten inschrijven als gegadigden voor woonruimte.

Maar niettemin staan er behalve deze jong-gehuwden bij het hoofdstedelijk Centraal Bureau voor Huisvesting thans nog ruim 24.000 gezinnen op de wachtlijst voor een woning! Meer dan 5000 gezinnen hiervan beschikken niet zelfstandig over woonruimte. Deze gezinnen wonen bij anderen in en niet zelden leven ze gescheiden — hier de man, elders vrouw en kinderen. De bij het huisvestingbureau ingeschrevenen die wél over woonruimte beschikken, moeten meestal om dringende medische redenen verhuizen.

De toestand in dat zelfde Amsterdam is evenwel nog erger dan het aantal officiële woningzoekenden doet vermoeden.

De hoofdstedelijke wethouder voor de volkshuisvesting moest bij de jongste begrotingsdebatten in de raad toegeven, dat Amsterdam alleen al ruim 50.000 uitgesproken krotten telt. . . .

Hier en daar in den lande mag de toestand dan niet meer zó nijpend zijn als in Amsterdam, er zijn ook gemeenten waar het nóg erger is. Het staat als een paal boven water, dat er in het gehele land een schreeuwend gebrek is aan goede arbeiderswoningen tegen betaalbare huren. Wat dat betreft zijn we in ons land nog verre van een normale toestand verwijderd.

Nodig: Goedkope woningen

HET heersende gebrek aan woonruimte is een sociaal vraagstuk van de eerste orde. De rijken zijn al lang onder dak, die staan niet op de wachtlijsten van de gemeentelijke woningbureaux. De huwbare dochters van onze „betere stand” gaan met pa naar een architect.

Er wordt een stuk grond gekocht en de bouwpatroon plaatst daarop een droom van een huis. Mijn liefje, wat wil je nog meer? In de eerste elf maanden van 1961 werden er van regeringswege dan ook vergunningen verstrekt voor de bouw van bijna 42.000 woningen in de „vrije sector” — veelal dure woningen voor mensen die geen last hebben van geldgebrek.

Maar de „goedkopere” woningwetbouw komt bij de politiek van het bewind-De Quay steeds meer in de knel. In 1958 werd nog voor de bouw van 42.512 woningwetwoningen vergunning verleend; in 1959 daalde het aantal verstrekte vergunningen tot 36.413 en in 1960 kelderde het verder tot 28.862. Het ziet er niet naar uit, dat in 1961 de regering scheutiger zal zijn met vergunningen voor de bouw van woningwetwoningen.

En toch schreeuwt de arbeidende bevolking om deze woningen. Zo zulks nog nodig mocht zijn, is hier het bewijs.

Van de in totaal 355.000 loontrekkende huishoudens, die in 1959 een woning zochten, had 60 procent een netto-inkomen dat schommelde tussen 63 en 92 gulden per week. En verder: Van de 104.000 inwonende huishoudens waren er 37.440 in staat ten hoogste 12 gulden per week te verwonen, 39.520 konden geen hogere huur opbrengen dan 15 gulden per week en 27.046 inwonende gezinnen gaven te kennen wel een hogere huur te kunnen neertellen.

Doch de regering laat geen woningen voor deze mensen bouwen. Zelfs de „goedkope” woningwetwoning is voor een arbeider met een normaal inkomen al nauwelijks meer te betalen.

De **voorlopige** huur van woningwetwoningen die nu in aanbouw zijn bedraagt in de grote steden **gemiddeld** f 17.09 per week, daarbij niet inbegrepen de betalingen voor bijkomende voorzieningen.

Op die huur ontvangen de gemeentebesturen en de woning-

bouwverenigingen nu nog een rijkssubsidie van circa 5 gulden per week.

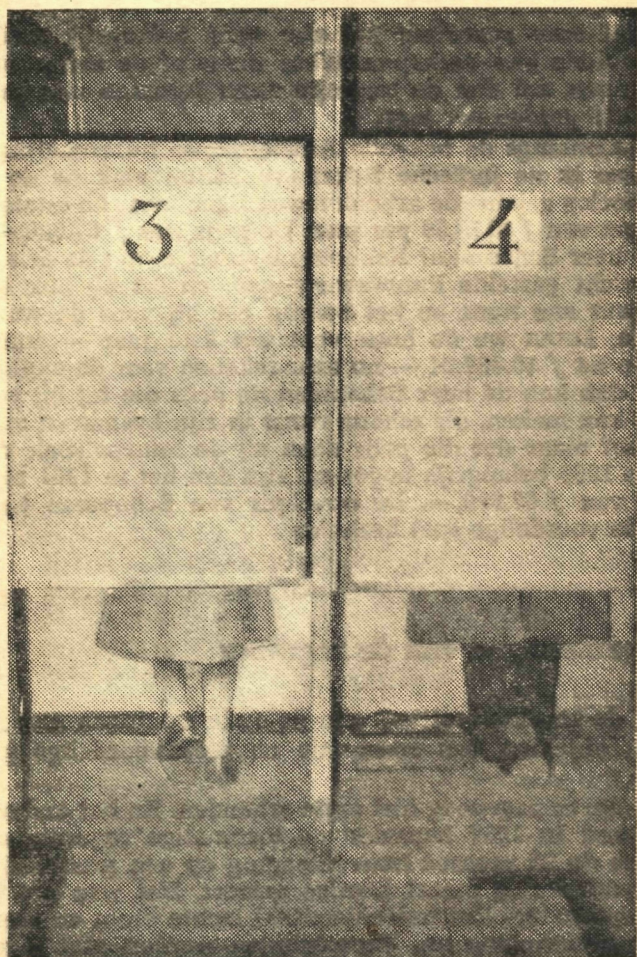
De huurpolitiek van het bewind-De Quay heeft ten doel die subsidie volledig af te schaffen, zodat de bewoners van nieuwe woningwetwoningen in de eerste-klas gemeenten dán aan huur **gemiddeld f 22,-** per week moeten betalen. Let wel, dat zijn dan de goedkoopste woningen. De huren van de zogenaamde premiewoningen zouden nog aanmerkelijk hoger komen te liggen, om van de huurwoningen in de vrije sector maar te zwijgen. Zo ziet het streven naar „rendabele” huren eruit. Voor wat de nog te bouwen woningen betreft, zal iedere stijging van de bouwkosten tot een nog verdere verhoging van de huren leiden.

Oude huizen — puur goud

TOT nu toe hebben wij het gehad over de nieuwbouw; woningen, die na de oorlog tot stand zijn gekomen. Niet minder catastrofaal is de huurpolitiek van de regering voor de huurders van oude woningen. Ook voor hen dreigen immers 3 huurverhogingen. Ieder weldenkend mens moet zich wel afvragen waarom dát nu nodig is. Het betreft hier vrijwel uitsluitend particulier bezit van banken, verzekeringsmaatschappijen e.d.

Is het exploiteren van oude woningen soms geen goede zaak? Het mocht wat. De Grondbriefbank bijvoorbeeld keerde in 1957 een winst aan de aandeelhouders uit van 242.000 gulden; in 1958 staken deze heren 296.000 gulden in hun zakken; in 1959 streken ze 327.000 gulden op en in 1960 namen ze 360.000 gulden in ontvangst. Allemaal van oude huizen. Bepaald geen ontwikkeling die ons met medelijden kan vervullen!

Het oude woningbezit is een gewild speculatie-objekt. Laten we eens een bepaald huis bekijken. Op 26 juni 1961 werd het perceel Prinsengracht 1041 te Amsterdam geveild. Het achterhuis ervan is gestut; laten we zeggen dat het nog een knappe bouwval is. Niettemin telde de koper er rond 25.000 gulden voor neer, want het pand bracht, ten tijde van de koop, per jaar f 3175,20 aan huur op. Als daar de drie dreigende huurverhogingen bij komen is de betaalde prijs er in 7 jaar weer uit! Reken

Een steeds groter wordende rij van woningzoekenden bij de bureaus van Volkshuisvesting.

maar dat onze speculant het dan voor belangrijk méér dan 25.000 gulden kan verkopen. Want inclusief de aangekondigde verhogingen, zal dan de huuropbrengst intussen zijn gestegen tot 4226,19 gulden per jaar.

Zo kocht onlangs de bekende Amsterdamse hurenmelker C. F. Schopman in de Indische Buurt een aantal vlak na de eerste wereldoorlog gebouwde arbeiderswoningen met een totale huuropbrengst van f 8179,60 per jaar. De prijs was f 67.800,—. Wat doet de heer Schopman? Rekening houdende met de drie in het vooruitzicht gestelde huurverhogingen, strijkt hij ook in precies 7 jaar aan huur op het bedrag dat hij voor de woningen betaalde. Laten we de huur voor het 8ste jaar — inmiddels gestegen tot f 10.887,04 — nu eens rekenen voor de exploitatiekosten, dan kan de heer Schopman de prijs die hij bij verkoop in 1969 kan maken, als schone winst in zijn brandkast stoppen! En geloof maar dat die prijs dank zij de huurpolitiek van De Quay in 1969 belangrijk hoger zal zijn dan het in 1961 betaalde bedrag van f 67.800,—. De opvolger van Schopman kan dan hetzelfde voordelige spel herhalen.

Beschermelingen van de regering

VOOR de kapitaalbezitters zijn de oude woningen niet anders dan objecten van speculatie en zéér voordelige geldbelegging.

Kosten zijn er nagenoeg niet aan verbonden. En het onderhoud? Kom, kom! In 1957 bepaalde de toenmalige regering dat de helft van de 25 procent huurverhoging op een grootboek voor woningverbetering moest worden gestort. Het was een wettelijke **verplichting**. Het huizenkapitaal lachte erom en streek de volle huurverhoging op. Vervolgingen werden niet ingesteld, straffen bleven uit. Het grootboek werd al gauw weer opgeheven en wat er toch op was gestort kregen de huisbazen terug. Bij de huidige schaarste aan woningen komt het onderhoud zo goed als geheel voor rekening van de huurders, dat is de praktijk. En als in een woning verbeteringen van enige betekenis

Voor ieder gezin een eigen woning.

worden aangebracht, dan gaat zulks gepaard met **tussentijdse** huurverhogingen.

Ook die verbeteringen worden dus in feite door de huurders betaald. Bij de nieuwbouw kan nog listig verwezen worden naar de „hoge bouwkosten” en „subsidie-lasten”; de huurverhoging voor oude woningen mist echter iedere grond. Het merendeel van de oude woningen is reeds lang geleden afgeschreven. De vervangingswaarde is door de huurders ettelijke keren opgebracht, maar de huizenmelkers krijgen er nooit genoeg van. En de regering wil ze weer drie nieuwe huurverhogingen toestoppen.

De compensatie-truc

WELLICHT zullen er lezers zijn, die zich laten misleiden door de „huurcompensatie”. De ervaring heeft echter geleerd, dat de arbeiders er met die compensatie niet komen. Huurverhogingen stuwē ook andere kosten van het levensonderhoud omhoog. Van de compensatie moeten bovendien belasting en premies voor de sociale verzekeringswetten worden betaald. Wat er „schoon” van overblijft was altijd minder dan wat aan huurverhoging en andere prijsstijgingen méér moest worden betaald. Pensioen- en rentetrekkeurs, zij die uitkeringen genieten van de A.O.W. en andere economisch zwakkere groepen, kwamen er altijd nog bekaaid af.

Alleen daarom al kan de compensatie geen pleister zijn op de wonden van de huurverhogingen.

Maar er is meer. In de aanhef van deze brochure hadden wij het over de beruchte conferentie in Oud-Wassenaar. Daar zijn door de regering en ondernemers, met instemming van de confessionele vakbondsbestuurders en de rechtse leiders van het N.V.V. plannen gemaakt voor de loonpolitiek in de naaste toekomst.

Volgens deze plannen zouden loonsverhogingen belangrijk bij het stijgen van de productiviteit ten achter moeten blijven. De arbeiders zouden minder krijgen dan volgens eerder opge-

stelde „spelregels” was beloofd. In ruil daarvoor waren de ondernemers dan wel bereid de huurcompensatie voor „hun” rekening te nemen. Is er een schandelijker boerenbedrog denkbaar?

Volgens de bestaande regeling maakte een arbeider bijvoorbeeld aanspraak op een loonsverhoging van 10 gulden per week.

In Oud-Wassenaar neemt men er 5 gulden af. Nogal logisch dat de ondernemer dan wel bereid is een huurcompensatie van zegge een rijksdaalder voor z'n rekening te nemen.

Maar de arbeider komt er dik aan te kort — hij mist 5 gulden loonsverhoging, waarvan de helft bij de ondernemers blijft en de andere helft doorgegeven wordt aan de huisbaas.

De huurverhoging wordt hier dan ook door de arbeiders zelf betaald — alle listen met de „compensatie” ten spijt.

Daarom kan en mag de huurcompensatie de strijd tegen de huurverhoging niet belemmeren.

Wat doet de PvdA?

ALLER de regering getrouwe partijen, zoals de K.V.P., de V.V.D., de A.R. en de C.H.U. juichen vanzelfsprekend de huurverhogingen toe. Deze partijen vertegenwoordigen nu eenmaal de bezittende klasse en behartigen dienovereenkomstig de belangen van de huisbazen. En de P.v.d.A.? Die is nu toch in de oppositie? Ja, en hoe!

Allereerst bedenke men, dat de P.v.d.A. als regeringspartij actief heeft meegewerkt aan vier van de na-oorlogse huurverhogingen. Toen deze partij in 1958 „buiten spel” werd gezet, moesten de parlementaire woordvoerders ervan natuurlijk voor het gehoor van de kiezers wel een ietwat andere taal spreken, óók over zulke zaken als het huurbeleid.

Maar zijn ze nu écht tegen iedere verdere huurverhoging? Neen dat zijn ze niet!

De N.V.V.-leiders juichen over het „succes” van Oud-Wassenaar, vooral omdat daar de ondernemers zich bereid verklaarden een huurcompensatie voor „eigen” rekening te nemen.

Maar wat is dit anders dan zich op z'n minst verzoenen met de huurverhogingen?

Naast de schade die op deze wijze wordt berokkend aan de loonstrijd werkt een dergelijk gejuich verlamkend op de actie tegen hogere huren.

In de kolommen van Het Vrije Volk en Het Parool laten de P.v.d.A.-bestuurders soortgelijke geluiden horen.

De leiders van het N.V.V. en de P.v.d.A. steken zo af en toe wat onschuldig vuurwerk af. „Het percentage van de voorgestelde huurverhoging is te groot”, „het tijdstip van de huurverhoging is ongelukkig gekozen”, „de noodzakelijke huurverhoging moet meer uitgesmeerd worden...” zo blazen zij zich op. Maar zich vierkant nu en in de toekomst tegen iedere huurverhoging verzetten, de strijd tegen huurverhoging nu en later ook buiten het parlement organiseren, dat doen ze niet.

Ook de nieuwe huizen

DE regering wil de al vaker genoemde huurverhogingen van 10, 11 en 12 procent toepassen op **alle** woningen waarvan de huren ook in april 1960 zijn verhoogd. Daarbij geldt weer dat oude woningen, waarvan de huur beneden een bepaalde grens ligt, niet automatisch onder de verhogingen vallen. Die grens is in de eerste-klas gemeenten 9 gulden per week; in de tweede-klas gemeenten 8 gulden; in de derde-klas gemeenten 7 gulden; in de vierde-klas gemeenten 6 gulden en in de vijfde-klas gemeenten 5 gulden.

Om de voorgestelde huurverhogingen op deze woningen toe te passen moeten de huisbazen vergunning hebben van de Huur- en Advies-Commissies.

Het is een veel voorkomend misverstand dat nieuwe woningen buiten de huurverhoging vallen. Bij de verhoging van 20 procent in 1960 zijn ook vele huurders van die woningen getroffen, zij het soms met een geringer percentage.

Alle na de oorlog gebouwde woningen waarvan de huren in 1960, hoe gering soms ook zijn verhoogd, komen volgens de regeringsplannen in 1962, 1964 en 1966 voor de **volle** huurver-

hogingen in aanmerking. Ná iedere huurverhoging zal telkens worden onderzocht in hoeverre alsdan de **nieuwste** woningen in huur „achterop” zijn geraakt.

Die „achterstand” wordt voor de betreffende woningen meteen recht getrokken om ze bij de volgende ronde ten **volle** onder de huurverhoging te brengen.

Het is als met haasje-over, het bekende spel uit onze kindertijd. De bouwkosten stijgen — van 1951 tot 1960 met 43 procent — en daarom moeten de huren omhoog. Als de huren opgedreven zijn valt er meer aan de woningbouw te verdienen en dus stijgen de bouwkosten weer. Maar dan moeten de huren andermaal omhoog, etc. etc.

En in het kielzog van de huren voor de nieuwbouw varen de huren van de oudbouw....

Communisten en huren

DE C.P.N. roept **alle** huurders op krachtig stelling te nemen tegen de noodlottige plannen van de regering en in bedrijven en buurten acties tegen die plannen tot ontwikkeling te brengen. Laat de regering weten dat het uit moet zijn met de huurverhogingen — de huisbazen en de bouwondernemers zijn al rijk genoeg.

Er moeten, ten koste van de vrije sector, duizenden woningwoningen méér worden gebouwd. En zo lang de bouwkosten niet drastisch worden verlaagd door prijsvaststelling van bouwmaterialen en controle op de winsten van de bouwondernemers, handelaren en fabrikanten: Geen lagere, doch hogere subsidies uit de schatkist, voor de volkswoningen.

Bijna 17 jaar na het eindigen van de tweede wereldoorlog is er in ons land nog steeds een schreeuwend gebrek aan woningen en neemt het aantal krotten van jaar tot jaar toe.

Voor het kapitalisme is de volkshuisvesting een object van winstbejag. De exploitanten van het huizenbezit hebben geen belang bij voldoende woningen. Zij hanteren het voortdurende tekort aan woningen om de huren en bouwprijzen verder op te drijven tot meerdere glorie van hun stijgende winsten.

De C.P.N. roept de bevolking op tot strijd tegen de huurverhoging en voor het bouwen van méér goedkopere woningen. Daarbij kunnen belangrijke resultaten worden behaald. Zo zijn er in tal van gemeenten, op initiatief van de C.P.N., acties geweest van huurders met het doel om de huurverhoging voor bepaalde woningen teniet te doen. En in vele duizenden gevallen hebben deze acties succes gehad. Het optreden van communistische raadsleden was daarbij meestal het beste middel, om het succes binnen te halen. Maar onder het kapitalisme kán het woning-vraagstuk niet definitief worden opgelost.

Reeds in 1872 schreef Friedrich Engels:

„Zolang de kapitalistische manier van produceren bestaat, is het dwaasheid het woningvraagstuk, of elk ander maatschappelijk vraagstuk, dat betrekking heeft op het lot van de arbeider, afzonderlijk op te willen oplossen. De oplossing ligt echter in de afschaffing van de kapitalistische productie-wijze; in het zich toeëigenen van alle productiemiddelen door de arbeidersklasse zelf”.

Hoe waar het woord van Engels was zien we vandaag in de Sowjet-Unie. De volkeren van dit socialistische land hebben de drempel van de communistische samenleving overschreden. Daar verrijzen in razend tempo nieuwe huizen. Ondanks de treurige erfenis van het tsarisme, jaren van burgeroorlog en interventie en de vernielende tweede wereldoorlog, zullen daar binnen één jaar alle gezinnen, waarbij inbegrepen de jonggehuwden, een moderne woning bezitten, die aan alle eisen op het gebied van de moderne hygiëne en esthetica voldoet.

Maar wat wellicht méér zegt: In de Sowjet-Unie géén huurverhoging, maar stap voor stap naar afschaffing van de huur, tot over 20 jaar iedereen in dat land gratis zal wonen. Dat is het vooruitzicht dat het socialisme biedt.

Daarom is in ons land niet alleen felle strijd geboden tegen de aangekondigde huurverhogingen, maar tevens versterking van de C.P.N., opdat ook het Nederlandse volk spoedig de weg naar het socialisme kan betreden.

Voor
meer
goedkope
volkswoningen

KIEST
CPN!

PRIJS 10 CENT

1962